Killari rahwa joud kaswis nüüd ikka suremaks. Mõtlesid kül mitmed: „Temma on ihnus, ja nüüd koggoni ka rahwa peäle ahne.“ Ei Hans egga Ewa ei wõtnud sedda kuulda. Nemmad kartsid Jummalat, ja aitasid ka omma poolt waesi, kellele teädsid abbi tarwis ollewad, ja kuida nemmad joudsid. Raiskajale ja teädmatta innimesele nemmad ial ei annud, ommeti mitte suremat kui pallokesse leiba. Agga kes ciged waesed ollid, neid ei jätnud nemmad aitmatta ja püüdsid neile pissut tenistust toimetada.

Kui nende wannem poeg Jaan sai kümneaastaseks olli nende norem laps, Anno, poleaastane, ja olli neil ennestel kül murret omma laste pärrast. Sündis sel aial suur õnnetus Tamma küllas. Kange mürristamisse pilw tulli laupäew õhto külla kohta ja pitkne loi ühhe sauna põllema ja jäiwad siinna, üks mees omma naese ja kolme lapsega, wiis hinge. Neljas laps, Trino, kes olli kueaastane, juhtus siis nabre perres ollema, ja jäi se nüüd üksi järrele, kel ei olnud suggulast ühtegi. Pühhapäew ollid Hans ja Ewa kirikus. „Õppetaja teggi nende „surnutte pärrast tänno, ja ütles ka: Issand, „Sinno mõtted ja Sinno teed on immelikkud! „Kui meie ka ei moista neid ärraarwada, siiski „heidame allandlikkult Sinno wäggewa käe alla, „kes Sinna ka nuhheldes omma heldet armo „näitad. Neile, kedda Sinna ni äkkitselt olled „surma läbbi süt ilmast ärrakorjanud, neile olle „Isse armolinne; agga meid õppeta se järrele „jänud waese lapse peäle hallastama. Amen!“ Hans ja Ewa ütlesid ka, Amen, ommas süddames, watasid teine teise peäle, ja nende südda-mes ollid warsi ühhes nous: Trinut ennese holeks wõtta. Pärrast kirriko läksid nemmad külla kaudo koio ja wõtsid se waese lapse ennesega. Laps nuttis ja läks nende kärwas. Kui nemmad ollid ärralainud, tulli õppetaja isse ka küllasse ja tahtis Trinut korjada, sest ta teädis et Tamma külla rahwas hea melega nisuggust wäetimat ei tahtnud wõtta, ja ka et wadderid ei teinud ial, mis nende kohhus olleks olnud. Agga wata, teised jo ollid hallastanud! Olli õppetaja südda wägga roemus, kui kuulda sai,